

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 33T/18/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116010239
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pamela Záleská
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2018:4116010239.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pamelu Záleskej a prísediacich sudcov Mgr. Zuzany Zorádovej a Mgr. Richarda Greguša, v trestnej veci obžalovaného F. K. a spol., pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom v Nitre dňa 04.07.2018 takto

rozhodol:

Obžalovaní:

1/ F. K. , narodený XX.XX.XXXX v K., trvale bytom K., Z. XXXX/XX
a
2/ F. V. , narodený XX.XX.XXXX v Z.,
trvale bytom G. O. č. XX,

sa uznávajú za vinných, že:

F. K., vystupujúci ako konateľ spoločnosti C., s.r.o., so sídlom C. 9, Z., D.: XXX XX XXX, v presne nezistenom čase v priebehu mesiaca december 2010, zabezpečil od firmy J., s.r.o., so sídlom C. 2, K., D.: XXXXXXXX, ako dodávateľa k neexistujúcemu tovaru z oblasti galantéria - gombíky, zipsy, vystavené fiktívne faktúry, a to: faktúra č. XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v sume XXX.XXX,XX eura s L. (XXX. 617,50 eura DPH), faktúra č. 10175 zo dňa 14.12.2010 v sume 670.208 eur s DPH (107. 008 eur DPH) a faktúra č. XXXXX zo dňa 20.12.2010 v sume 591.914,33 eura s DPH (94. 507,33 eura DPH) za dodávku vyššie uvedeného tovaru, ktorý prostredníctvom F. V., vystupujúceho ako prepravcu, podnikajúceho pod obchodným menom F.-K. - F. V. so sídlom O. H. č. XXX, D.: XX XXX XXX, mal vykonať fiktívnu prepravu vyššie uvedeného tovaru - galantérie zo spoločnosti U. s.r.o., so sídlom v B. do spoločnosti Z. s.r.o., so sídlom v G. republike, a to na štyrikrát, z toho trikrát na vozidle zn. J. F., M.: NR XXX DU, s maximálnou nosnosťou nákladu X.XXX kg s úložným priestorom XX,X mX a jedenkrát na vozidle zn. J. F., M.: NR XXX DH, s maximálnou nosnosťou nákladu X.XXX kg s úložným priestorom XX,X m3, o čom F. V. vystavil F. K. - konateľovi spoločnosti C., s.r.o., so sídlom C. 9, Z., D.: XXX XX XXX, fiktívne faktúry o preprave tovaru, a to faktúru č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX na sumu XXX eur s L., faktúru č. XXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX na sumu XXX eur s L., faktúru č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX na sumu XXX eur s L. a taktiež fiktívne C.- doklady č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXX, ktoré mali preukazovať, že vyššie uvedený tovar zo spoločnosti U., s.r.o., so sídlom P. O. XX, B., D.: XX XXX XXX, kde mal byť tovar pre F. K. uskladnený v byte na XX. poschodí na základe zmluvy o uskladnení medzi vyššie uvedenými subjektmi, a to o celkovej hmotnosti X.XXX kg, preukázané dokladmi C., mal byť prepravený pre spoločnosť Z. s.r.o., so sídlom Q. XXX/XX, X. 8, A., G. J. s miestom vykládky Z., ul. X. XXX, A. G. republika, ktorá na základe kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX mala odkúpiť vyššie uvedený tovar od spoločnosti C. s.r.o., so sídlom C. 9, Z., D.: XX XXX XXX, o čom F. K. zabezpečil fiktívne faktúry, a to: faktúru č. G zo dňa XX.XX.XXXX na sumu X.XXX.XXX,XX eura a faktúru č. G zo dňa XX.XX.XXXX na sumu XXX.XXX,XX eura za dodávku vyššie uvedeného tovaru - galantérie, pričom sa tak nestalo, k dodaniu

uvedeného tovaru nikdy nedošlo, dodanie tovaru bolo len predstierané, uvedená spoločnosť Z. s.r.o., v G. republike je tzv. schránková spoločnosť bez obchodnej činnosti a bez skladovacích priestorov a jej konateľ faktúry nevystavil, pričom takýmto spôsobom F. K., vystupujúci ako konateľ spoločnosti C. s.r.o., so sídlom C. 9, Z., D.: XXX XX XXX, za pomoci F. V. v úmysle zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech neoprávnenne uplatnil nárok na vrátenie L. vo výške XXX.XXX,XX eura, a to z faktúr č. Y.X zo dňa XX.XX.XXXX v sume 717.XXX,XX eura s L. (XXX.XXX,XX eura L.), č. XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v sume XXX.XXX eur s L. (XXX.XXX eur L./ a č. XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v sume XXX.XXX,XX eura s L. (XX.XXX,XX eura L./, z predstieraného plnenia, ktoré zahrnul do daňového priznania k L., a to dňa XX.XX.XXXX na L. úrade Z. podaním daňového priznania k L. za zdaňovacie obdobie december XXXX v sume XXX.XXX,XX eura, pričom v prípade vyplatenia by spôsobil na štátnom rozpočte Q. republiky škodu vo výške XXX.XXX,XXeura

t e d a :

F. K.

neoprávnenne si vo veľkom rozsahu uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, a to za pomoci F. V. a

F. V.

poskytol F. K. pomoc najmä zadovážením prostriedkov na spáchanie trestného činu, aby si F. K. neoprávnenne uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech,

t ý m s p á c h a l i :

F. K.

zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona a

F. V.

prečin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek X Trestného zákona vo forme účasti podľa § 21 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona.

Z a t o i m s ú d u k l a d á :

F.

Podľa § 277 odsek 4 Trestného zákona, zistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písmeno j), písmeno l), písmeno n) Trestného zákona a nezistiac žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona mu výkon uloženého trestu podmienične odkladá. Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu na 4 (štyri) roky.

.

X. § 277 odsek 1 Trestného zákona, zistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písmeno j), písmeno l), písmeno n) Trestného zákona a nezistiac žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona výkon uloženého trestu podmienične odkladá. Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžalôb Okresného prokurátora v Nitre, podaných na Okresný súd Nitra dňa 18.02.2016 pod č. 2Pv 310/14/4403-51 a 2Pv 310/14/4403-52, prejednal súd trestnú vec proti obžalovaným F. K. a F. V..

H. F. K. dňa 14.01.2016 v prítomnosti svojej obhajkyne uzavrel s prokurátorom Okresnej prokuratúry v Nitre dohodu o vine a v rámci tohto dohodovacieho konania odmietol prijať trest, ktorý bol v čase uzatvárania dohody prokurátorom navrhovaný ako súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 11 mesiacov nepodmienečne s tým, že príde k zrušeniu výroku o treste uloženom mu rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/140/2014 zo dňa 31.03.2015, ktorý nadobudol v ten deň aj právoplatnosť.

Úlohou súdu tak v zmysle podanej obžaloby zostalo rozhodnúť len o otázke trestu.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4, odsek 6 Trestného zákona, pričom bral do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Súd zo správ o povesti obžalovaného zistil, že je riadne zamestnaný a je otcom jedného maloletého, štrnásťročného dieťaťa, na ktoré mu je súdom určená vyživovacia povinnosť. Z jeho trestného ako aj priestupkového registra ďalej súd zistil, že tento už bol v minulosti dvakrát súdne trestaný, avšak v oboch prípadoch sa na neho toho času hľadí akoby nebol odsúdený a aj deväťkrát priestupkovo prejednávaný a postihovaný. Pokiaľ išlo o priestupkové previnenia, tieto sa prevažne týkali porušovania pravidiel v cestnej premávke v priebehu rokov 2011 až 2015 a v dvoch prípadoch išlo o menej závažné previnenia ako odhadzovanie odpadkov na verejnosti a zameškanie lehoty na včasné vybavenie dokladu totožnosti. Súd pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmery vychádzal aj zo skutočnosti, že tento obžalovaný svojou podrobnou výpoveďou poskytol orgánom činným v trestnom konaní všetky informácie nevyhnutné na náležité objasnenie trestného činu, popísal presne spôsob vykonania skutku a označil spolupáchateľov, aktívne spolupracoval, od samého začiatku sa doznával k spáchaniu skutku a svoje konanie úprimne ľutoval.

Z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona súd u obžalovaného zistil okolnosť uvedenú pod písmenom j), pretože ho súdil za skutok z decembra 2010 a v čase pred spáchaním tohto skutku mal v registri trestov záznam len za jediné odsúdenie, ktoré už bolo zahladené. Zároveň súd rovnako nazeral aj na záznamy z priestupkového registra, pretože ani tieto neboli spôsobilé vytvoriť prekážku na konštatovanie, že obžalovaný viedol v čase do spáchania prejednávaného skutku riadny život. Súd ďalej u obžalovaného zohľadnil okolnosť pod písmenom l), ktorú mu uznal z dôvodu, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu skutku a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval. Priznanie uskutočnil prostredníctvom uzatvorenia dohody o vine s prokurátorom, čo bolo v podstate základnou zákonnou podmienkou, aby prokurátor vôbec takúto dohodu mohol s obžalovaným realizovať. Okrem toho, aj na hlavnom pojednávaní uviedol, že svoje konanie ľutuje. Zároveň súd u obžalovaného vzhliadol aj poľahčujúcu okolnosť pod písmenom n), pretože svojim postojom k prejednáwanej trestnej veci ako aj uzatretím dohody o vine významným spôsobom napomohol súdu objasniť trestnú činnosť a bez povšimnutia nemohol súd ponechať ani to, že tým aktívne prispel k výrazne rýchlejšiemu objasneniu a ukončeniu trestnej veci jej meritórnym rozhodnutím, ergo významným spôsobom prispel k vytvoreniu možnosti dosiahnuť rozhodnutie vo veci samej bez potreby vykonávania rozsiahleho dokazovania.

Z priťažujúcich okolností súd u obžalovaného žiadnu nezistil.

Nielen výsledný pomer, ale tiež význam takto zistených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností potom súdu umožňoval aplikáciu § 38 odsek 3 Trestného zákona, kedy pri ukladaní trestu súd nevyhnutne znižuje hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Trest bol v prípade tohto obžalovaného jasne určený sadzbou uvedenou v § 277 odsek 4 Trestného zákona, a to na sedem až dvanásť rokov. Zároveň u obžalovaného už nebolo potrebné použiť ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona (ukladanie úhrnného trestu s použitím asperačnej zásady) a § 42 odsek 1 Trestného zákona (ukladanie súhrnného trestu) tak, ako tomu bolo v rámci tzv. dohodovacieho konania, pretože v čase rozhodovania súdu o treste už prišlo k zahladeniu odsúdenia vo veci vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 2T/140/2014.

Súd po vyhodnotení všetkých okolností prípadu, osoby obžalovaného (jeho minulosť, vek, postoj k prejednávanej veci), zohľadnení možností jeho nápravy a tiež veľkého časového odstupu medzi spáchaním skutku a vyhlásením rozhodnutia ako aj z hľadiska následku trestného činu dospel k záveru, že trest uložený hoci na samej spodnej hranici trestnej sadzby by bol pre obžalovaného neprimerane prísny. Súd vychádzal z toho, že trest musí byť rozumný a má spôsobovať len takú ujmu, ktorá je nevyhnutná na splnenie jeho účelu, kedy ujma obsiahnutá v treste nemá byť neprimeraná.

Pri prevahe a význame zistených poľahčujúcich okolností a zároveň absencii priťažujúcich okolností a predovšetkým s ohľadom na pomery obžalovaného ako aj skutočnosť, že jeho konaním neprišlo k vzniku reálnej škody súd rozhodol, že sú splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod spodnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona, a to aj preto, že na jeho nápravu, ale tiež na ochranu spoločnosti bude postačovať aj trest kratšieho trvania. Napriek skutočnosti, že v prejednávanej veci obžalovaný konal spôsobom, kedy sa dopustil skutku vo veľkom rozsahu a vážnejšie tak ohrozil záujem chránený Trestným zákonom (záujem štátu na riadnom odvádzaní daní a poisťného), vzal súd do úvahy, že závažnosť a charakter tohto trestného činu bolo potrebné posudzovať aj s ohľadom na ďalšie, s vecou súvisiace okolnosti a ukladať trest v súlade so všetkými zásadami trestania.

V tejto súvislosti súd tiež zameral svoju pozornosť na zásadu humanitu ukladanej sankcie (zákaz krutého a neprimeraného trestu vo vzťahu ku konkrétnemu páchatelovi), zásadu individualizácie použitej sankcie (teda druh a výmeru sankcie, ktorú súd ukladá s prihliadnutím na konkrétne okolnosti vzťahujúce sa k závažnosti posudzovaného trestného činu ako aj možnosti resocializácie páchatela) a zásadu úmernosti uloženej sankcie vo vzťahu k spáchanému trestnému činu. Súd vzal do úvahy, že ak má byť uložený trest primeraný, účinný a ak má zároveň pôsobiť odstrašujúco, nesmie byť ukladaný tak, aby pôsobil ako odplata za spáchaný trestný čin a jeho výkonom nesmie byť ponížená ľudská dôstojnosť. V danom prípade je zrejmé (vzhľadom na trestné sadzby), že zákonodarca umožnil uplatnenie tvrdej represie v oblasti daňovej zločinnosti, pretože mal za to, že spoločnosť je ohrozená obchádzaním alebo nerešpektovaním riadneho plnenia daňovej povinnosti, zároveň však do rekodifikovaného Trestného zákona zakotvil novú filozofiu ukladania trestných sankcií a položil dôraz na individuálny prístup pri riešení trestných vecí na základe širokých možností využitia alternatívnych sankcií a odklonov (vyjadril, že trest odňatia slobody má byť chápaný ako ultima ratio), a to s cieľom zabezpečiť v čo najširšej miere pozitívnu motiváciu páchatela.

Prihliadajúc na vyššie uvedené a hodnotiac podmienky na dosiahnutie účelu trestu z hľadiska individuálnej prevencie, vzal súd do úvahy, že v prejednávanej veci sa jedná o obžalovaného, ktorý už v prípravnom konaní a následne aj v konaní pred súdom prejavil úprimnú ľútosť a pokoru, uvedomujúc si následky svojho protiprávneho konania a zároveň o osobu, ktorá sa nepodieľala na vytvorení veľkého časového rozstupu medzi spáchaním skutku a súdneho rozhodnutia (takmer osem rokov). Súd takto ustálil, že v jeho prípade je potrebné zvoliť zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okrem toho, trest uložený v už označenej výmere, by nebol dôvodný ani z hľadiska pomerov obžalovaného, a to nielen vzhľadom na okolnosti prípadu, pretože rozhodnutiu o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby nasvedčovalo aj zistenie troch významných poľahčujúcich okolností pri absolútnom nedostatku okolností priťažujúcich. Nakoniec, aj z hľadiska generálnej prevencie nepovažoval súd za nevyhnutné a náležité ukladať trest vo výmere na 7 alebo nad 7 rokov, pretože účel trestu bude možné dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

S prihliadnutím na všetky tieto okolnosti a v súlade s § 39 odsek 1 a odsek 3 písmeno c) Trestného zákona, uložil súd obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na dlhšiu skúšobnú dobu, ktorú mu určil až na 4 roky. Súd tak urobil s presvedčením, že takto uložený trest povedie k požadovanej náprave obžalovaného a bude postačovať na ochranu spoločnosti a zároveň odradí ostatných od páchania tohto druhu trestnej činnosti.

Všetky už vyššie uvedené skutočnosti boli pre súd dostatočnou zárukou, že vyššia výmera trestu a ani jeho následný priamy výkon u obžalovaného nie sú nevyhnutné a že zabezpečiť ochranu spoločnosti bude možné aj tak, že bude podrobený kontrole počas plynutia dlhšej skúšobnej doby a bude tak intenzívnejšie a lepšie motivovaný k náprave, než by tomu bolo v jeho veku a s jeho predchádzajúcim spôsobom života vo výkone trestu.

V rámci plynutia skúšobnej doby bude povinnosťou obžalovaného viesť riadny život a preukázať svoje zrelé a uvedomelé správanie, pretože po celý čas bude u neho pretrvávajúť hrozba z následkov nedodržania osobnej a spoločenskej zodpovednosti ako aj z prípadného nerešpektovania noriem spoločnosti.

Takto uložený trest považoval súd za správny, pretože pri jeho ukladaní rešpektoval princíp zákonnosti a zároveň ním vyjadril aj princíp individualizácie, nakoľko druh a intenzita trestu musí zodpovedať všetkým zvláštnostiam prípadu a osobe obžalovaného. Súd tento trest považoval súčasne za spravodlivý.

Obžalovaný F. na hlavnom pojednávaní dňa 04.07.2018 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu vo vyššie označenej obžalobe, podanej na Okresný súd Nitra dňa 18.02.2016 a modifikovanej prokurátorom na hlavnom pojednávaní dňa 04.07.2018.

Keďže na všetky otázky súdu, položené mu podľa ustanovenia § 333 odsek 3 písmeno c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, odpovedal obžalovaný kladne, po súhlasnom stanovisku prokurátora súd jeho vyhlásenie prijal a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznania spáchania skutku na hlavnom pojednávaní nevykoná.

Súd tak rozhodol z dôvodu, že vyhlásenie obžalovaného o vine bolo v zhode s dokazovaním vykonaným v prípravnom konaní a tiež z dôvodu, že konaním obžalovaného boli výslovne a nepochybne naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1 Trestného zákona vo forme účastníctva podľa § 21 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona. Súd mal teda za to, že týmto postupom bolo dostatočne preukázané, že skutok zavinene spáchal práve obžalovaný spôsobom uvedeným v skutkovej vete, v dôsledku čoho bol tento skutok aj správne právne kvalifikovaný a následne súd vykonal dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste, ochranného opatrenia a náhrady škody. Vo vzťahu k správnosti právnej kvalifikácie súd už len dodáva, že s prihliadnutím na modifikáciu obžaloby, uskutočnenej po vyjadrení spoluobžalovaného F., tento záver bolo možné vyvodiť aj z obsahu spisu a z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní. Preto súd prijal vyhlásenie obžalovaného, učinené čo do skutkových okolností a zároveň aj čo do právnej kvalifikácie a nepovažoval za potrebné zasahovať do označenia skutku ani ho upravovať.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere postupoval súd aj vo vzťahu k tomuto obžalovanému v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4, odsek 6 Trestného zákona a bral do úvahy všetky tam uvedené kritériá.

Obžalovaný nemal žiadny záznam v priestupkovom registri a nebol nikdy ani súdne trestaný. Súd tak aj u tohto obžalovaného zistil tri významné poľahčujúce okolnosti, spočívajúce jednak v tom, že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život a jednak v tom, že sa k spáchaniu skutku priznal a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval (§ 36 písmeno j/ a l/ Trestného zákona). Súd u neho ďalej prihliadol aj na ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona, pretože svojím postojom k prejednávanej trestnej veci ako aj učením vyhlásenia o vine na hlavnom pojednávaní významným spôsobom napomohol súdu objasniť trestnú činnosť a bez povšimnutia nemohol súd ponechať ani to, že tým aktívne prispel k výrazne rýchlejšiemu objasneniu a ukončeniu trestnej veci jej meritórnym rozhodnutím, ergo významným spôsobom prispel k vytvoreniu možnosti dosiahnuť rozhodnutie vo veci samej bez potreby vykonávania rozsiahleho dokazovania. Zároveň súd u neho nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť (§ 37 Trestného zákona).

Trest bol v prípade tohto obžalovaného jasne určený sadzbou uvedenou v § 277 odsek 1 Trestného zákona, a to na jeden rok až päť rokov. Súd po vyhodnotení všetkých okolností prípadu (spôsob konania, následok), ako aj skutočnosti, že sa trestného činu dopustil ako jeho účastník (pomocník), osoby obžalovaného (jeho minulosť, postoj k prejednávanej veci) a zohľadnení možností jeho nápravy dospel k záveru, že trest odňatia slobody uložený vo výmere jedného roka (na samej spodnej hranici trestnej sadzby) s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu jedného roka bude pre obžalovaného rozumný a spôsobí mu ujmu, ktorá bude postačujúca na splnenie jeho účelu. Pri prevahe a význame zistených poľahčujúcich okolností a zároveň absencii priťažujúcich okolností a predovšetkým s ohľadom na pomery obžalovaného súd rozhodol, že sú splnené podmienky na postup podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona. Všetky už vyššie uvedené skutočnosti boli pre súd dostatočnou zárukou, že výkon trestu u obžalovaného nie je nevyhnutný a že zabezpečiť ochranu spoločnosti bude možné aj tak, že bude povinný viesť riadny život počas plynutia skúšobnej doby a bude tak lepšie motivovaný k náprave.

Takto uložený trest považoval súd za správny, pretože pri jeho ukladaní rešpektoval princíp zákonnosti a zároveň ním vyjadril aj princíp individualizácie, nakoľko druh a intenzita trestu musí zodpovedať všetkým zvláštnostiam prípadu a osobe obžalovaného. Súd tento trest považoval súčasne za spravodlivý.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Nitra), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Nitre. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.

Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.